

Sygn. akt I ACa 330/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościołek
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa L. B. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Krakowie

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 6 października 2014 r. sygn. akt I C 690/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki L. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata M. Z. kwotę 2.241 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści jeden złotych), w tym 414 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt : I ACa 330/15

UZASADNIENIE

L. B. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Krakowie, domagała się zasądzenia kwoty 50 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, spowodowaną naruszeniem jej dóbr osobistych : czci i godności osobistej. Naruszenia tych

dóbr upatrywała w zbyt długo trwającym i opieszale prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Krakowie postępowaniu o ubezwłasnowolnienie jej matki S. L..

Domagała się również obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu.

Jej zdaniem zbyt długi okres oczekiwania na wydanie orzeczenia spowodował jej cierpienie, potęgowane przez to, że sytuacja prawna matki była, nadmiernie długo, nieuregulowana.

Odpowiadając na pozew reprezentująca Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa domagała się oddalenia powództwa oraz przyznania od powódki kosztów postępowania.

W swoim stanowisku procesowym stanęła na stanowisku, że L. B. (1) nie dowiodła, że na skutek sposobu prowadzenia przez Sąd, zainicjowanego przez powódkę postępowania o ubezwłasnowolnienie matki, doszło do naruszenia wskazanych przez żądającą jej dóbr osobistych, nie wykazała także zakresu uszczerbku niemajątkowego, którego wyrównania się domaga formułując roszczenie kompensacyjne, ani też tego aby pomiędzy sposobem jego prowadzenia, które w ocenie strony pozwanej nie było przewlekłe, a szkodą niemajątkową, identyfikowaną przez L. B. istniał adekwatny związek przyczynowy.

Wyrokiem z dnia 6 października 2014r Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I],

- przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz reprezentującego powódkę z urzędu pełnomocnika procesowego, kwotę 2952 złote tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną, która nie została przez nią nawet w części, opłacona [pkt II]

- zasądził pod powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2400 złotych tytułem kosztów procesu [pkt III sentencji wyroku]

Sąd I instancji ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia:

W dniu 6 grudnia 2011r L. B. (1) złożyła do Sądu Okręgowego w Krakowie wniosek o całkowite ubezwłasnowolnienie swojej matki S. L., wskazując, iż jest ona osoba niepełnosprawną, niezdolną do samodzielnej egzystencji z uwagi na chorobę psychiczną oraz chorobę Alzheimera.

Podnosiła, że stan zdrowia matki, w ostatnim czasie istotnie się pogorszył, nie jest ona w stanie kierować swoim postępowaniem, nie rozpoznaje najbliższych.

W dniu 12 grudnia 2011r powódka została wezwana do uzupełnienia braku złożonego przez siebie wniosku poprzez dołączenie odpisu aktu małżeństwa matki, czego L. B. dokonała w dniu 22 grudnia 2011r.

Pierwsze posiedzenie w sprawie odbyło się w dniu 15 marca 2012r na którym Sąd postanowił wysłuchać S. L. w miejscu jej zamieszkania, w obecności biegłych psychologa i psychiatry. Czynność tę Sąd Okręgowy przeprowadził w dniu 25 kwietnia 2012r. W dwa dni później zlecono wykonanie opinii o stanie zdrowia uczestniczki. Opracowania te, na piśmie zostały złożone przez biegłego psychologa w dniu 10 maja 2012r, a biegłego psychiatrę, 12 maja 2012r.

Pismem z dnia 24 maja 2012r Sąd zawiadomił wnioskodawczynię, iż z uwagi na treść złożonych opinii, zachodzi konieczność ustanowienia dla matki kuratora, który będzie reprezentował jej interesy w dalszej części postępowania i zobowiązał jego inicjatorkę do wskazania, w określonym terminie, kandydata na kuratora z grona członków rodziny uczestniczki.

Kolejna rozprawa odbyła się w dniu 27 września 2012r, już z udziałem kuratora, w osobie wnuczki uczestniczki - N. B.. Została ona odroczone w celu wezwania uczestnika K. M..

Orzeczenie rozstrzygające wniosek L. B. (1) zostało wydane w dniu 18 października 2012r , na podstawie którego jej matka została całkowicie ubezwłasnowolniona z powodu zaburzeń psychicznych.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy zaprezentował pogląd zgodnie z którym przewlekłe prowadzone postępowanie sądowe jest samoistną podstawą , w oparciu o art. 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r do skutecznego dochodzenia przez stronę wyrównania przez Skarb Państwa wynikającej stąd dla niej szkody majątkowej lub niemajątkowej , zupełnie niezależnie od tego czy ta zwłoka stała się równocześnie źródłem naruszenia jej dóbr osobistych. Tego rodzaju następstwa opieszałego działania Sądu mogą zdecydować co najwyżej o rozmiarze należącej się stronie rekompensaty , wpływając na jej zwiększenie.

Odwołując się do brzmienia art. 2 ust.2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy [...] w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki [DzU z 2004 Nr 179 poz. 1843] , Sąd I instancji , po dokonaniu analizy poszczególnych czynności Sądu jakie złożyły się na postępowanie rozpoznawcze w sprawie z wniosku L. B. (1) o ubezwłasnowolnienie jej matki , ocenił , że o tego rodzaju przewlekłości nie sposób mówić.

W szczególności wskazał , że orzeczenie rozstrzygające o żądaniu wnioskodawczyni zostało wydane w niespełna rok od daty złożenia wniosku , który wymagał , nie spełniając pierwotnie wymagań formalnych, uzupełnienia przez nią , a samo jego rozpoznawanie wiązało się przedsięwzięciem szeregu czynności , które Sąd podejmował bez zwłoki , postępując zgodnie z wymaganiami proceduralnymi.

Wobec braku podstaw do uznania , że rozstrzygnięcie wniosku L. B. było dotknięte nieuzasadnioną zwłoką , samo rozstrzygnięcie powódki Sąd Okręgowy ocenił jako niezasadne.

Konsekwencją takiej oceny zgłoszonego roszczenia było orzeczenie o kosztach procesu , które Sąd opisał na normie art. 98 §1 kpc i wynikającej z niej , dla ich rozliczenia pomiędzy stronami , zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy.

Oddalenie powództwa zdecydowało także o przyznaniu , ze środków budżetowych Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu , reprezentującego L. B. wynagrodzenia , stanowiącego pochodną wartości przedmiotu sporu i wysokości stawki minimalnej , powiększonego o podatek VAT , które nie zostało pokryte przez reprezentowaną nawet w części.

W apelacji od tego orzeczenia powódka , zaskarżając je w części objętej punktami I i III jego sentencji, domagała się w pierwszej kolejności jego zmiany i uwzględnienia żądania pozwu, oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania za obydwie instancje.

Jako wniosek ewentualny sformułowała żądanie uchylenia wyroku z dnia 6 października 2014r , w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa materialnego, a to art. 417 kc w zw z art. 16 oraz 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r O skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy [...] w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki [Dzu z 2004r Nr 179 poz. 1843] , jako konsekwencji nie przyznania powódce zadośćuczynienia w sytuacji , gdy postępowanie prowadzone przez Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie z jej wniosku o całkowite ubezwłasnowolnienie matki , oznaczone sygnaturą XI Ns 732/11 , było przewlekłe , a sprawa nie rozstrzygnięta w rozsądnym terminie,

- naruszenia przepisów postępowania , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 §1 kpc , jako następstwa zastąpienia swobodnej oceny dowodów oceną dowolną.

Realizacji tego zarzutu autorka apelacji upatrywała w nie uczynieniu podstawą dokonanych przez Sąd niższej instancji ustaleń faktycznych zeznań powódki , chociaż z ich treści wynikało , iż postępowanie o ubezwłasnowolnienie

prowadzone było ze zwłoką . Wada ta miała także wynikać z nietrafnej oceny , że rozstrzygnięcie w tej sprawie zostało wydane w rozsądnym terminie.

Zdaniem powódki Sąd I instancji naruszył także art. 102 kpc , nie stosując go i obciążając apelującą kosztami procesu należnymi Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa , w sytuacji gdy korzystała ona ze zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

W motywach apelacji powódka powtórzyła swoje stanowisko , prezentowane w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji , w sposób szczególny akcentując znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jej relacji złożonej w ramach przesłuchania w charakterze strony , którą Sąd niższej instancji wadliwie ocenił , chociaż jej treść potwierdzała zasadność wniosku , iż postępowanie o ubezwłasnowolnienie matki powódki było dotknięte nieuzasadnioną zwłoką.

Wskazywała także na nie docenienie przez Sąd Okręgowy znaczenia jakie dla powódki miało pokreślenie sytuacji prawnej S. L. oraz to , że mimo braku skomplikowania stanu faktycznego jak i prawnego samej sprawy wywołanej jej wnioskiem, postępowanie było prowadzone niemal przez rok dla którego to okresu jej trwania nie można znaleźć tym samym usprawiedliwienia.

Odpowiadając na apelację strona pozwana domagała się jej oddalenia , jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia przeciwniczki procesowej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy L. B. (1) nie jest zasadny i podlega oddaleniu.

Niezasadnie powołuje powódka zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc.

Zgodnie z utrwalonym , podzielanym przez Sąd Apelacyjny, stanowiskiem Sądu Najwyższego, skuteczne odwołanie się do niego przez stronę wymaga wykazania , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów , że sposób dokonania ich oceny przez Sąd I instancji nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego czy zasadami logicznego rozumowania albo też , że wnioski wyciągnięte z tej oceny dla dokonanych na jej podstawie ustaleń faktycznych są wadliwe , wobec nie uwzględnienia zgromadzonego materiału procesowego w jego całości.

W przeciwnym razie kwestionowanie oceny dowodów stanowi jedynie dowolną polemikę z oceną przeprowadzoną przez Sąd oraz opartymi na niej ustaleniami , a nie jest ona wystarczającą dla jego podzielenia.

/ por. bliżej w tej materii , powołane jedynie dla przykładu, judykaty Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001r , sygn. IV KKN 970/00 i z dnia 6 lipca 2005r , sygn. III CK 3/05 , obydwie wskazane za zbozem Lex nr 52753 i 180925/

Analiza motywów jakimi posłużyła się L. B. (1) by uzasadnić omawiany zarzut usprawiedliwia wniosek , że w istocie, poza samą negacją sposobu w jaki Sąd I instancji ocenił zgromadzone w sprawie dowody , a w szczególności dowód z jej przesłuchania w charakterze strony , powódka nie podała przyczyn dla których ocena ta miałaby być uznana za naruszającą kryteria te same , wskazane przez normę art. 233 §1 kpc.

Tego rodzaju zaniechanie , jak wskazano wyżej, jest wystarczającym do odparcia tego zarzutu. Do tego dodać należy , iż samo niezadowolenie strony z oceny przeprowadzonej przez Sąd nie decyduje o istnieniu podstaw do tego by ją zakwestionować.

Uznanie tego zarzutu za chybiony ma to następstwo , iż ustalenia , które Sąd Okręgowy uczynił podstawą faktyczną wydanego wyroku , jako poprawne i kompletne, Sąd II instancji przyjmuje za własne.

Nie ma racji L. B. (1) powołując zarzut naruszenia prawa materialnego, gdyż jakkolwiek stanowisko prawne zaprezentowane przez Sąd I instancji na tle wykładni art. 16 w zw z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy [...] w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej

zwłoki [DzU z 2004r Nr 179 poz. 1843] jest błędne, tym nie mniej, w ostatecznym wyniku rozstrzygnięcie oddalające powództwo jest prawidłowe.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że powódka w podstawie faktycznej wskazała, że swoje roszczenie o przyznanie zadośćuczynienia wywodzi stąd, iż doznała szkody niemajątkowej [krzywdy] na skutek przewlekłe prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Krakowie postępowania oznaczonego sygnaturą XI Ns 732/11, przez nią zainicjowanego, którego przedmiotem była ocena żądania całkowitego ubezwłasnowolnienia jej matki.

L. B. (1) wiązała tę krzywdę z naruszeniem, w następstwie twierdzonej przez nią przewlekłości, jej dóbr osobistych; godności i czci.

Po wtóre dodać należy, że z ustaleń poczynionych w sprawie nie wynika aby powódka w czasie trwania postępowania o ubezwłasnowolnienie składała skargę na podstawie wskazanej wyżej ustawy, zarzucając jego przewlekłe prowadzenie.

W takiej sytuacji faktycznej, zważywszy na stanowisko prawne Sądu I instancji, konieczna jest ocena czy roszczenie, w ten sposób zindywidualizowane przez powódkę, może być zasadnie kwalifikowane jako mające swoją samodzielną podstawę normatywną w przepisie art. 16 w zw z art. 2 ust 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r, a fakt, iż konsekwencją przewlekłości jest [również] szkoda majątkowa lub niemajątkowa stanowi tylko kryterium, jak przyjął to Sąd Okręgowy, decydujące o wysokości należnej, pokrzywdzonej w ten sposób stronie, rekompensaty.

Zgodnie ze wskazanym przepisem, strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy, może dochodzić na podstawie art. 417 kc. naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Już samo brzmienie tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż pogląd prawny Sądu I instancji jest wadliwy albowiem nie sposób na podstawie wykładni językowej tej normy, w sposób usprawiedliwiony twierdzić, iż jest ona samodzielną podstawą dochodzenia przez stronę, której zakończona sprawa była prowadzona przewlekłe, roszczeń odszkodowawczych, w sytuacji, gdy doznany uszczerbek [niezależnie od jego charakteru] pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z tą przewlekłością.

Wskazanie w tym przepisie na uprawnienie strony, która uprzednio nie złożyła skargi na przewlekłość [lub której skarga została oddalona], do dochodzenia wyrównania szkody od Skarbu Państwa w oparciu o generalną podstawę deliktu publicznego z art. 417 kc daje podstawę do usprawiedliwionego wniosku, że przepis art. 16 ustawy jest jedynie potwierdzeniem tego, że w sytuacji prowadzenia postępowania sądowego ze zwłoką i jego nie zakończenie w rozsądnym terminie, Skarb Państwa odpowiada odszkodowawczo wobec podmiotu, który w jej następstwie doznał uszczerbku. Ma on charakter normy kolizyjnej, nie opisującej żadnych [szczególnych] materialnoprawnych przesłanek tej odpowiedzialności, spełnienie których warunkuje powstanie roszczenia odszkodowawczego

Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa oraz rozkład ciężaru ich dowodzenia nie ulegają w takiej sytuacji zmianie z tą tylko różnicą, że dochodzący roszczenia nie legitymuje się orzeczeniem prejudycjalnym, stwierdzającym przewlekłość, a Sąd w ramach postępowania, samodzielnie ustala czy postępowanie do którego odwołuje się powód, rzeczywiście było prowadzone ze zwłoką.

/ por. bliżej w tej kwestii, wyrażający podobne stanowisko judykat Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2008r, sygn. III CZP 25/08, publ. OSNC z 2009 nr 9 poz. 127 oraz pogląd W. Szydło w opracowaniu: Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, pod redakcją W. Skorupki - Wydawnictwo ChH Beck 2010/

W rozpoznawanej sprawie L. B. (1) jednoznacznie określała swoje roszczenie jako mające charakter zadośćuczynienia za uszczerbek niemajątkowy [krzywdę] spowodowaną naruszeniem jej dóbr osobistych, a źródłem tego naruszenia miało być było przewlekłe prowadzone postępowanie XI Ns 732/11 Sądu Okręgowego w Krakowie.

Zatem ewentualną podstawą normatywną odpowiedzialności Skarbu Państwa za wyrównanie doznanego przez nią uszczerbku byłaby norma art. 448 kc.

Tak jak wskazano wyżej , to na powódce ciążył obowiązek wykazania wszystkich przesłanek tej odpowiedzialności strony pozwanej , a w szczególności udowodnienie , że doszło do naruszenia wskazanych przez nią dóbr , a samo postępowanie , rzeczywiście będąc prowadzone ze zwłoką, zrodziło te naruszenia , które spowodowały krzywdę podlegającą kompensacie poprzez zapłatę żądanego zadośćuczynienia.

Powódka tym obowiązkom nie sprostała , co decyduje o oddaleniu powództwa .

Nie dowiodła bowiem aby w ogóle doszło do naruszenia opisanych przez nią dóbr osobistych. Jej twierdzenia w tym zakresie pozostały jedynie depozycjami nie dającymi się zweryfikować w oparciu o treść zgromadzonych w sprawie dowodów. Samo subiektywne przekonanie L. B. (1) o tym że naruszenie miało miejsce nie jest wystarczające , skoro nie można ich pozytywnie zweryfikować w oparciu o kryteria oceny obiektywnej.

Przed wszystkim natomiast nie można zasadnie twierdzić jak czyni apelująca , że postępowanie o ubezwłasnowolnienie jej matki było prowadzone przewlekłe w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 września 2004r , a co więcej by czas trwania tego , obecnie już zakończonego postępowania , był nadmiernie długi z przyczyn za które odpowiedzialność należałoby przypisać Sądowi.

Ustalenia poczynione w sprawie przeczą trafności takiej oceny , a jej ocena przeciwna , wyrażana tak podczas przesłuchania w charakterze strony jak i w motywach apelacji jest przejawem wyłącznie jej subiektywnego odczucia.

Tym samym zarzut materialnoprawny postawiony w środku odwoławczym jest niezasadny , a oddalenie powództwa przez Sąd Okręgowy orzeczeniem odpowiadającym prawu , mimo nietrafności argumentacji powołanej dla jego uzasadnienia.

Powódka , kwestionując rozstrzygnięcie o kosztach procesu , powołuje zarzut naruszenia art. 102 kpc poprzez jego niezastosowanie.

Zarzut ten jest chybiony z uwagi na nie wskazanie , w ramach jego motywacji argumentów mających go wspierać poza tymi , które nawiązywały do faktu korzystania przez L. B. z dobrodziejstwa zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sposób korzystania przez Sąd rozstrzygający spór stron z wyjątkowej w zakresie zastosowania normy art. 102 kpc , jest jego suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym i do jego oceny należy przesądzenie czy w rozstrzyganej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek , który dostatecznie usprawiedliwia, ze względu na zasady słuszności , odstępianie , w zakresie rozliczenia kosztów pomiędzy stronami, od generalnej reguły odpowiedzialności za wynik sporu.

Te okoliczności muszą być przy tym szczególne nie tylko w aspekcie zewnętrznym , dotyczącym sytuacji osobistej i majątkowej samej strony , która miałaby być objęta dobrodziejstwem tego przepisu ale i wewnętrznym wyznaczonym charakterem sporu, stopieniem jego skomplikowania faktycznego i normatywnego z których może wynikać jakakolwiek subiektywne ale jednak usprawiedliwione przekonanie strony o zasadności prezentowanych racji.

Nie można też tracić z pola widzenia i nie uwzględniać , że z woli ustawodawcy nawet w sytuacji całkowitego zwolnienia od kosztów sądowych , beneficjent zwolnienia ma - co do zasady- obowiązek zwrotu przeciwnikowi , który wygrywa proces kosztów , które ten celowo w postępowaniu poniósł [argument z art. 108 u. k.s.c. w zw z art. 98 §1 kpc]

W rozpoznawanej sprawie powódka nie wskazała na takie argumenty związane z charakterem sprawy , które pozwoliłyby stwierdzić , że zasady słuszności sprzeciwiają się temu by obciążyć ją , w sytuacji przegranej w procesie , obowiązkiem zwrotu kosztów należnych Skarbowi Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

Z podanych przyczyn , w uznaniu , że apelacja powódki nie jest zasadna , Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu na podstawie art. 385 kpc [pkt 1]

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 w zw z art. 99 kpc oraz 108 §2 i 391 §1 kpc i wynikającej z niej zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna z tego tytułu od powódki Skarbowi Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa została ustalona, zważywszy na wartość przedmiotu zaskarżenia, na podstawie §6 pkt 5 w zw z §13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] z dnia 28 września 2012r [jedn. tekst DzU z 2013 poz. 461] [pkt 2]

Wynagrodzenie należne pełnomocnikowi powódki, ustanowionemu z urzędu, w postępowaniu apelacyjnym ze środków budżetowych Skarbu Państwa, zostało określone na podstawie §6 pkt 5 w zw z §13 ust. 1 pkt 2 oraz 2 ust 3 powołanego wyżej Rozporządzenia. [pkt 3 sentencji wyroku]